

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów
Wspólnotowych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Dietkow

Protokolant: Katarzyna Karpińska

po rozpoznaniu na rozprawie 12 lutego 2020 roku w Warszawie

sprawy z powództwa **M.D.**

przeciwko **P.M.**

o zaniechanie naruszenia wzoru wspólnotowego oraz zaniechanie popełniania czynów
nieuczciwej konkurencji

1. zakazuje pozwanemu wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania, w tym w serwisach społecznościowych, i składowania produktów inkorporujących motyw słomy w postaci:

- a) legowisk typu ponton o wyglądzie:

- b) siedziska/pufy o wyglądzie:

- c) materaca do domu o wyglądzie:

d) sakiewek na przysmaki o wyglądzie:

e) kieszeni typu nerka o wyglądzie:

f) poduszki o wyglądzie:

g) pokrowca tylnej kanapy samochodu o wyglądzie:

2. zakazuje pozwanemu wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania, w tym w serwisach społecznościowych, i składowania produktów inkorporujących motyw siana w postaci:

a) poduszki o wyglądzie:

b) pokrowca tylnej kanapy samochodu o wyglądzie:

3. zakazuje pozwanemu wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania, w tym w serwisach społecznościowych, i składowania produktów inkorporujących motyw łąki w postaci:

a) legowisk typu ponton/materac o wyglądzie:

b) sakiewki na przysmaki o wyglądzie:

c) kieszeni typu „nerka” na biodra o wyglądzie:

d) poduszki o wyglądzie:

e) pokrowca do bagażnika samochodu o wyglądzie:

4. oddała powództwo o zaniechanie naruszenia wzoru wspólnotowego.

SSO Ewa Dietkow

Uzasadnienie

Powódka M.D. w pozwie złożonym 23 maja 2019 roku wniosła przeciwko pozwanemu P.M. o:

I. zakazanie pozwanemu wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania, w tym w serwisach społecznościowych, i składowania produktów inkorporujących motyw słomy w postaci:

5. legowisk typu ponton o wyglądzie:

6. siedziska/pufy o wyglądzie:

7. materaca do domu o wyglądzie:

8. sakiewek na przysmaki o wyglądzie:

9. kieszeni typu nerka o wyglądzie:

10. poduszki o wyglądzie:

11. pokrowca tylnej kanapy samochodu o wyglądzie:

II. zakazanie pozwanemu wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania, w tym w serwisach społecznościowych, i składowania produktów inkorporujących motyw siana w postaci:

1. poduszki o wyglądzie:

2. pokrowca tylnej kanapy samochodu o wyglądzie:

III. zakazanie pozwanemu wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania, w tym w serwisach społecznościowych i składowania produktów inkorporujących motyw łąki w postaci:

1. legowisk typu ponton/materac o wyglądzie:

2. sakiewki na przysmaki o wyglądzie:

3. kieszeni typu „nerka” na biodra o wyglądzie:

4. poduszki o wyglądzie:

5. pokrowca do bagażnika samochodu o wyglądzie:

Pozwany P.M.wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił:

Powódka M.D. prowadzi od 2014 roku działalność gospodarczą pod firmą D. M.D. , której przeważającą jest produkcja gotowych wyrobów tekstylnych – dowód – odpis z CEIDG k. 29. Powódka w ramach swojej działalności gospodarczej projektuje tkaniny dekoracyjne i stosuje je w produkcji artykułów użytku domowego jak: pościel, tekstylia, a także inne artykuły dekoracyjne i akcesoria domowe – dowód – wywiad z powódką w magazynie (...) z 7 marca 2017 roku k. 104-107. Początkowo powódka wprowadzała do obrotu gotowe produkty za pośrednictwem sklepu internetowego (...).pl, a następnie pod adresem: (...).pl, a także przez pośredników - dowód – fotografie stron internetowych k. 27, 30-49. Towary zawierające wzory powódki są sprzedawane w A., D., S., czy w W. – dowód – (...) Radio (...) z 4 listopada 2014 roku k. 48. Szczególną popularnością cieszy się tkanina ze wzorami inspirowanymi naturą m.in. słomy, siana, łąki, wprowadzana do obrotu od 2014 roku pod wspólną marką „(...)”, potem „(...)”, z tym, że dla pościeli pozostała marka „(...)”, popularne są także tkaniny ze wzorem mchu i piasku – dowód – fotografia artykułu prasowego k. 60-66. Wzory słomy, siana, mchu, łąki i piasku są reprodukowane na pościeli (poduszki, kołdry, wałki, prześcieradła) i na innych produktach tekstylnych, np. narzutach, pledach, obrusach:

- dowód – fotografie stron internetowych k. 30-46, 72-75. Na oficjalnym portalu promocyjnym [www. \(...\) .pl](http://www. (...) .pl) w kwietniu 2015 roku obok fotografii wzoru tkaniny z motywem siana zamieszczona została informacja o międzynarodowej karierze pościeli (...) imitującej stóg siana – dowód – artykuł k. 100-101. W 2017 roku stworzony przez powódkę wzór słomy został nagrodzony dwoma nagrodami w konkursie „(...)” – dowód – , dyplomy k. 50-51, artykuł z Gazet (...) j 20 marca 2017 roku k. 67-70. w 2018 roku pościel (...) imitująca stóg słomy została nagrodzona prestiżową nagrodą (...) – dowód – artykuł k. 71. Komisja Europejska wybrała markę powódki (...) do udziału w (...) edycji (...) trwającej od 27 maja

2018 roku do 1 czerwca 2018 roku – dowód – informacja k. 76, fotografia wystawy k. 77. Produkty ze wzorami powódki brały także udział w innych wystawach i targach takich jak: (...) , „(...)” 2014 w S., „(...)” w P., czy „(...)” w P. - dowód – fotografie materiałów informacyjnych k. 78-85. Informacje, artykuły o produktach z tymi wzorami były publikowane od 2014 roku w prasie lokalnej, krajowej i publikacjach branżowych, m.in.: „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, lokalne wydanie Gazety (...), a także na portalach internetowych: (...).pl, oraz poświęconych branży: „home design”, jak np.: „(...)”, „(...)”, „(...)”.pl” oraz w promującym Polskę portalu (...).pl. – dowód – fotografie artykułów k. 53-71, 86-117. Powódka jest uprawniona do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej pod nr 005663499-0001 w dniu 28 września 2018 roku dla tekstyliów do wyposażenia domów, a klasyfikowanych dla tkanin meblowych, materiałów tkanych, ozdób, tkanin i przedstawiającego bieliznę pościelową o wyglądzie:

- dowód – świadectwo rejestracji k. 122-128.

Pozwany P.M. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą K. P. M. k w Łodzi – dowód - informacja z CEIDG k. 131. Od 23 listopada 2017 roku pozwany prowadzi sklep internetowy pod adresem (...).pl (nazwa domeny została zarejestrowana 6 grudnia 2016 roku), za pośrednictwem którego oferuje i wprowadza do obrotu produkty tekstylne przeznaczone dla właścicieli psów, takie jak: legowiska, pontony, materace, sakiewki na smakołyki, torebki na pas typu „nerka”, pokrowce do samochodu, a także produkty przeznaczone do wnętrz: siedziska i poduszki – dowód – informacja z bazy (...) k.132-133, informacja z (...)k. 134-135, oferta sklepu k. 136-165. W początkowym okresie działalności pozwany wprowadzał do obrotu akcesoria dla psów, 16 lutego 2018 roku pozwany wpisał na (...) informację o wprowadzeniu do sprzedaży poduszek na „ludzką” kanapę, łóżko z tkaniną we wzór łąki i siana – dowód – fotografia (...) k. 135, oferta poduszek k. 160-163. Produkty uszyte z tkanin

ze wzorami słomy, trawy, łąki, siana pozwany prezentował na licznych targach i wystawach psów, między innymi podczas:

- (...)w P. 22 października 2017 roku;
- (...) w K. 12-14 listopada 2017 roku;
- (...) w W 2 grudnia 2017 roku;
- (...) w L.18-20 stycznia 2018 roku;
- (...)w B. 3-4 luty 2018 roku;
- (...) W. 18 marca 2018 roku;
- (...) w N. 6-8 kwietnia 2018 roku,

czy m.in podczas (...) w G. – okoliczności przyznane przez pozwanego. Produkty oferowane przez pozwanego są oznaczone nazwą „(...)pl” lub „(...)”- dowód – oferta produktów pozwanego k. 136-165. Po informacją pozwanego na portalu (...) (...) .pl o możliwości obejrzenia oferowanych produktów podczas wystawy w K. 12-14 listopada 2017 roku użytkownik Z. S. napisał: „Prawie jak pościel marki (...). Gratuluję kreatywności” – dowód – wpis k. 166. Pozwany używa do produkcji tkaniny białej, wodoodpornej, wybrany wzór drukuje na tkaninie przy pomocy drukarki – dowód – zeznania pozwanego k. 317-317verte.

Sąd Okręgowy ocenił materiał dowodowy.

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały ustalone przez Sąd w oparciu o dowody zawnioskowane przez obie strony tak w pozwie jak i w odpowiedzi na pozew.

Sąd pominął dowody zawnioskowane przez pozwanego:

- 1) z dokumentów stanowiących wydruki ze stron internetowych powódki i pozwanego dla potwierdzenia rodzaju produktów oferowanych przez powódkę i pozwanego, gdyż fakt ten nie był pomiędzy stronami sporny,
- 2) z dokumentów stanowiących wydruki ze stron internetowych powódki i pozwanego dla potwierdzenia faktu odrębnych i dających się odróżnić motywów łąki, słomy i siana stosowanych przez pozwanego w stosunku do produktów powódki, gdyż jest to dowód nieprzydatny do stwierdzenia wskazanego faktu. Nie jest to fakt. Jest to ocena normatywna, a tej dokonuje Sąd.
- 3) ze zdjęć pozwanego dla potwierdzenia faktu odrębnych i dających się odróżnić motywów łąki, słomy i siana stosowanych przez pozwanego w stosunku do

produktów powódki, gdyż jest to dowód nieprzydatny do stwierdzenia wskazanego faktu. Nie jest to fakt. Jest to ocena normatywna, a tej dokonuje Sąd.

- 4) z wyniku wyszukiwarki google na potwierdzenie faktu pojawiania się firmy powódki oraz produktów powódki w wynikach wyszukiwania, a pojawianiu się produktów pozwanego jako producenta akcesoriów dla psów, gdyż są to fakty niesporne,
- 5) z wydruku ofert sprzedaży produktów zawierających motywy łąki, siana i słomy na potwierdzenie faktów, że inspiracja naturą jest powszechna we wzornictwie, gdyż oferty sprzedaży nie potwierdzają faktu inspiracji naturą i jej powszechności we wzornictwie,
- 6) z fotografii przedstawiających wizerunek psów pozwanego dla potwierdzenia faktu ustalenia źródła inspiracji dla pozwanego, potwierdzenia, że wzornictwo stosowane na produktach pozwanego czerpie z naturalnego środowiska nie zaś z produktów pościelowych powódki, gdyż nie jest faktem ustalenie źródła inspiracji pozwanego, a więc nie jest to dowód przydatny do wykazania tego faktu. Ponadto nie można przy pomocy dowodu z fotografii przedstawiającej określony obraz potwierdzić, że wzornictwo pozwanego czerpie z naturalnego środowiska, a nie od powódki.
- 7) z portalu społecznościowego pozwanego dla potwierdzenia faktu, że pozwany nie wzorował się na powódce, gdyż wpisy na tym portalu nie są dowodem przydatnym do potwierdzenia wskazanego przez pozwanego faktu, są opinią czytających wpisy.
- 8) o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wzornictwa przemysłowego i znaków towarowych na okoliczność braku podobieństwa wzoru przemysłowego powódki i produktów objętych pozwem wprowadzanych na rynek przez pozwanego, gdyż jest to dowód nieprzydatny dla potwierdzenia wskazanego faktu. Nie jest to fakt. Jest to ocena normatywna, a tej dokonuje Sąd.

Ma rację pozwany podnosząc, że trudno jest udowodnić fakt, że pozwany nigdy nie słyszał o wzornictwie stosowanym przez powódkę. Pozwany jednak nie udowodnił, że pomysłów na wzory użyte do naniesienia na tkany do legowisk, poduszek, pontonów i pokrowców zaczerpnął z natury spacerując ze swoim psem. Pozwany nie może kwestionować, że miał dostęp przed 2017 rokiem do czy to internetowych ofert powódki, czy informacji o jej wzornictwie, czy publikacji w fachowych czasopismach. Publikacje internetowe są bowiem powszechnie dostępne. Wynika to także z postu zamieszczonego na portalu (...) pozwanego przez użytkownika Z.S. . Ten wyraźnie zwrócił uwagę pozwanemu w 2017 roku, że na rynku jest już taki wzór w pościeli (...). Pozwany nie może zatem twierdzić, że w ogóle nie znał wzornictwa powódki i w ogóle się z nim nie zetknął. Bez względu na szczegóły wzornictwa

powódki Sąd ustalił, że źródłem inspiracji pozwanego była nie tylko natura, ale i już powszechnie dostępne w sieci wzory tkanin stworzone przez powódkę. Pozwany sam zeznał, że kupuje białą tkaninę i drukuje na niej dowolny wzór. Skoro powszechna jest inspiracja z natury, to pierwsza zainspirowała się powódka tworząc tkaninę we wzór siana, łąki i słomy. Sąd ustalił te fakty w sposób przewidziany w art. 231 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył.

Powódka roszczenie oparła na podstawie art. 89 ust. 1 lit. a w związku z art. 19 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) NR 6/2002 z 12 grudnia 2001 roku w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.Urz.UE. L 2002 Nr 3, dalej rozporządzenie 6/2002) oraz art. 3 ust. 1 w zw. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz.U. z 2019 roku poz. 1010, dalej u.z.n.k.)

Naruszenie prawa do wzoru wspólnotowego nr 005663499-0001

W myśl art. 19 ust. 1 rozporządzenia 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy przyznaje jego właścicielowi wyłączne prawo do używania i zakazywania jego używania osobom trzecim, które nie mają jego zgody. Wyżej wymienione używanie obejmuje, w szczególności, wytwarzanie, oferowanie, wprowadzanie do obrotu, import, eksport lub używanie produktu, w którym wzór jest zawarty bądź zastosowany lub składowanie takiego produktu w tych celach. Natomiast zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia 6/2002 zakres ochrony wzoru wspólnotowego obejmuje każdy wzór, który nie wywołuje u poinformowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia. Zgodnie z art. 3a rozporządzenia 6/2002 wzorem jest postać całego produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów produktu lub jego ornamentacji. Zarejestrowany wzór wspólnotowy podlega ochronie w okresie 5 lat od daty zgłoszenia, o ile spełnia on przesłanki z art. 1 ust.2b w zw. z art. 5 ust.1b i art. 6 ust.1b. Uprawniony może przedłużyć ochronę na jeden lub więcej okresów pięcioletnich, łącznie do 25 lat. **Dla oceny naruszenia (groźby naruszenia) istotne jest ustalenie, że wzór ucieleśniony w produkcie pozwanego jest na tyle podobny do wzoru powoda, iż nie wywołują one na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia, uwzględnia się przy tym swobodę twórczą.** Z naruszeniem mamy więc do czynienia w każdym przypadku identyczności z wzorem wspólnotowym wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w kwestionowanym produkcie lub występowania pomiędzy nimi różnic zaledwie w nieznaczących szczegółach. Przy badaniu naruszenia prawa do wzoru, ze względu

na podobieństwo doń wzoru przemysłowego ucieleśnionego w kwestionowanym produkcie, stosuje się te same reguły co przy ocenie indywidualnego charakteru rysunku lub modelu, która opiera się na ogólnym wrażeniu, jakie sprawiają one na zorientowanym użytkowniku w odniesieniu do tego co poprzednio istniało w danej dziedzinie produktów.

Wzór będzie miał charakter indywidualny jedynie wówczas, gdy ma na tyle silną zdolność odróżniającą go od innych, że będzie mógł być zindywidualizowany (uznany za odmienny) przez zorientowanego użytkownika (por. M. Poźniak-Niedzielska Wzór wspólnoty w Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej. UPRP Warszawa 2004 s.57-59). Zorientowanym jest użytkownik bardziej wnikliwy, obiektywny, mający lepszą znajomość przedmiotu. Nie jest to sam twórca, przeciętny odbiorca ani znawca w określonej dziedzinie, lecz osoba, która tkwi pomiędzy nimi. Niekoniecznie musi to też być użytkownik finalny (M. Poźniak-Niedzielska Ochrona wzorów przemysłowych w prawie europejskim. Europejski Przegląd Sądowy 1/2007 s.6, por. także wyroki Sądu Unii Europejskiej z 18/03/2010 r. w sprawie T-9/07 P., z 22/06/2010 r. w sprawie T-153/08 S., z 16/12/2010 r. w sprawie T-513/09 J., z 16/06/2011 r. w sprawie T-68/10 S., z 9/09/2011 r. w sprawie T-10/08 K.). Oceniając indywidualny charakter wzoru sąd rozważa na ile utrudnione jest w danej dziedzinie przemysłu tworzenie rysunków i modeli o charakterze indywidualnym. Swobodę projektanta mogą ograniczać narzucane mu względy funkcjonalne, techniczne, handlowe. Stopień swobody twórcy przy opracowaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej produktu, a także przepisów prawnych mających do niego zastosowanie. Porównania ogólnego podobieństwa przeciwstawianych sobie wzoru zarejestrowanego i wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w produkcji pozwanego dokonuje się analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. Zorientowany użytkownik automatycznie pomija elementy, które są typowe i wspólne wszystkim tego rodzaju produktom, koncentrując się na właściwościach, które są wyrazem twórczej swobody lub odbiegają od normy (por także późniejsze wyroki z 22/06/2010 r. w sprawie T-153/08 S. z 16/12/2010 r. w sprawie T-513/09 J., z 16/06/2011 r. w sprawie T-68/10 S., z 13/11/2012 r. w sprawach połączonych T-83/11 i T-84/11 A.).

Normatywna ocena ogólnego wrażenia dokonywana jest zgodnie z regułami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Unii Europejskiej (m.in. wyrok Sądu UE z 18/03/2010 r. w sprawie T-9/07 G.). **Ocenie podobieństwa/odmienności ogólnego wrażenia, jakie wywołują na zorientowanym użytkowniku podlegają wzór uprawnionego i wzór zawarty lub zastosowany w**

produkcje domniemanego naruszcyciela, nie przeciwstawia się natomiast produktów stron. Przy ocenie ogólnego odmiennego wrażenia chodzi o wrażenie wizualne, jakie dany wzór wywołuje jako całość. Podstawowe znaczenie ma ujęcie syntetyczne i całościowe, a nie analityczne wyszukiwanie różnic.

Rozstrzygnięcie o naruszeniu prawa z rejestracji wzoru wspólnotowego opierające się na wypracowanych w orzecznictwie sądów wspólnotowych regułach oceny indywidualnego charakteru wzoru, wynika zasadniczo z czteroetapowego badania, które polega na określeniu:

- 1) sektora produktów, w których wzór ma być zawarty lub zastosowany,
- 2) zorientowanego użytkownika tych produktów i ich przeznaczenia, a także, poprzez odniesienie do tego zorientowanego użytkownika,
- 3) stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru,
- 4) wyniku porównania rozpatrywanych wzorów z uwzględnieniem właściwego sektora, swobody twórcy i całościowego wrażenia wywieranego na zorientowanym użytkowniku przez zakwestionowany wzór i przez każdy wcześniejszy wzór, który został udostępniony publicznie (por. wyrok Sądu UE z 7/11/2013 r. w sprawie T-666/11 D.).

Powódka bezspornie ma prawo do wyłącznego używania na terytorium Unii Europejskiej wzoru tkaniny w obraz łąki, naniesiony na tkaninę białej pościelowej, w tym poduszki:

tj. do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego RCD-005663499-0001. Wzór przedstawia łąkę z widocznymi źdźbłami trawy oraz innych drobniejszych elementów jak liście i polne kwiaty.

Zakresem ochrony nie jest jednak objęty sam deseń, ze względu na wskazanie produktu (art. 36 ust. 2 rozporządzenia). W przypadku białej pościelowej kołdra i poduszka oraz ich prostokątne kształty mają jednak charakter funkcjonalny, ponieważ takie są typowe zestawy i kształty pościeli oferowanej na rynku. Odróżniający natomiast jest sam deseń materiału obrazujący wiosenną łąkę, jej kolorystyka i przedstawione rośliny. Zdaniem Sądu wyłączność używania wzoru łąki nie obejmuje samej idei przedstawienia łąki na tkaninie, **a odnosi się do konkretnych roślin, ich zestawienia i kolorystyki.**

Pozwany we wzorach produktów, które oferuje i wprowadza do obrotu powiela sam, ogólnym motyw łąki:

Zorientowany użytkownik bielizny pościelowej, którym z całą pewnością będzie osoba zainteresowana branżą „home design” (obejmującą m.in. zdobnictwo, tkaniny do wyposażenia domu) i świadoma aktualnych jej trendów, w niniejszym przypadku z całą pewnością zwróciłaby uwagę na przedstawione, jako element łąki konkretne rośliny, ich zestawienie i kolorystykę. Zorientowany użytkownik miałby bowiem świadomość, że łąka może być przedstawiona w różnorodny sposób. Sama tylko realizacja idei łąki na tkaninach nie wystarcza, by uznać je za podobne.

W konsekwencji, porównując wzór wspólnotowy i wzory przemysłowe przedstawiające łąkę, wykorzystane w produktach pozwanego należy uznać, że nie są one do siebie podobne ze względu na różnorodność przedstawionych w nich roślin i akcentów kolorystycznych.

Wobec tego nie można uznać, że pozwany naruszył prawo powódki do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w EUIPO pod nr 005663499-0001 w sposób zdefiniowany w art. 10 rozporządzenia 6/2002. Powództwo oparte na tej podstawie prawnej podlegało oddaleniu w całości.

Czyn nieuczciwej konkurencji

Zgodnie z art. 3 ust. 1 u.z.n.k., uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek:

- 1) czyn ma charakter konkurencyjny,
- 2) narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta,
- 3) jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Działanie konkurencyjne ma charakter celowy, ukierunkowane jest na wzmocnienie bądź utrzymanie pozycji rynkowej przedsiębiorcy, który jednak niekoniecznie musi mieć świadomość skutków, jakie rzeczywiście może wyrzucić, bez znaczenia jest przewidywanie przezeń możliwości naruszenia interesów innych przedsiębiorców. Konkurencyjne są wyłącznie działania zewnętrzne, adresowane do innych uczestników wymiany rynkowej, mające na celu zdobycie klientów dla oferowanych przez nich towarów przez zwiększenie własnej efektywności gospodarczej bądź osłabienie cudzej. Zagrożenie interesów musi mieć charakter bezpośredni i realny. Muszą one być zdolne wywierać wpływ na innych przedsiębiorców-konkurentów (albo na konsumentów), niekorzystnie oddziaływać na ich sytuację, naruszając ich interesy gospodarcze. Decyduje o tym sposób, w jaki działanie konkurenta jest odbierane przez potencjalnych adresatów. Obowiązek wskazania i udowodnienia naruszenia lub zagrożenia jego interesów gospodarczych, a także winy naruszciciela obciąża występującego z zarzutem nieuczciwej konkurencji.

Prawo konkurencji hołduje zasadzie *priori tempore potior iure*. Udzielenie ochrony zmierza do zabezpieczenia słuszných interesów tego przedsiębiorcy, który poniósł określone nakłady na zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu i promocję określonego produktu czy na rozpoznawalność jego oznaczenia. Warunkiem uzyskania ochrony jest w każdym przypadku wykazanie pierwszeństwa rynkowego oraz zaistnienie okoliczności wskazanych w rozdziale 2. u.z.n.k. (czyny nieuczciwej konkurencji art. 5-17) lub deliktu tam nieujętego, ale odpowiadającego hipotezie art. 3 ust. 1 u.z.n.k.

Powódka roszczenie opiera na przepisie art. 3 ust. 1 u.z.n.k., w ogóle nie powołuje się na przepis art. 13 ust. 1 u.z.n.k., który wskazuje jako czyn nieuczciwej konkurencji naśladowanie gotowego produktu, polegające na tym, że za pomocą technicznych środków reprodukcji jest kopiowana zewnętrzna jego postać, jeżeli może wprowadzić klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Rozważania pozwanej dotyczące nieistotnego naśladownictwa i to ze względu na tę samą co powódka inspirację z naturą oraz brak wprowadzenia klientów w błąd ze względu na oznaczenie produktów pozwanej marką AUUU nie mają związku z zarzutami powódki i wskazaną przez nią podstawą prawną.

Powódka bezspornie udowodniła pierwszeństwo rynkowe tkanin użytych do bielizny pościelowej i innych produktów dekoracyjnych wykonanych z tkanin ze wzorami siana, słomy i łąki. Pozwany od listopada 2017 roku oferuje i wprowadza do obrotu różne produkty wykonane z tkaniny pokrytej wzorami słomy, siana i łąki. Wzory te są rozpoznawalne jako pochodzące od powódki i cieszą się uznaniem wśród konsumentów. Zdobywane przez powódkę nagrody za te właśnie wzory tkanin pościelowych i dekoracyjnych świadczą o

zdobytej przez te produkty reputacji i renomie, a także o tym, że są one oryginalne, wyjątkowe i interesujące. Unikatowość wzorów tkanin z motywem siana, słomy i łąki oraz to, że na rynku nie było produktów z podobnymi motywami sprawiły, że produkty powódki są bardzo popularne, cenione i zdobywają nagrody, a powódka dzięki tej oryginalnej koncepcji stała się znana właśnie z projektowania wzorów, dla których inspiracją jest natura.

Pozwany kopiując wzory tkanin powódki i używając ich do produkcji oraz promowania swoich towarów, oferowanych w obrocie jako: pontony, poduszki, legowiska, siedziska, torby-nerki itp. (także do użytku domowego i dla ludzi) dopuścił się czynu nieuczciwej konkurencji w postaci pasożytnictwa, w sposób zdefiniowany w art. 3 ust. 1 u.z.n.k.

W przypadku znaków towarowych przyjmuje się, że przepis art. 3 ust. 1 u.z.n.k. stanowi podstawę ochrony renomowanych oznaczeń odróżniających – tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2005 roku, II CK 154/05, LEX nr 187016. Sąd Najwyższy wskazał między innymi, że dla uznania, iż doszło do czynu nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 u.z.n.k., nie jest wymagane, żeby wynikiem podobieństwa między znakami używanymi przez pozwanego, a znakami zarejestrowanymi na rzecz powoda była możliwość wprowadzenia klientów w błąd. Wystarczy samo podobieństwo między znakami, jeżeli zagraża lub narusza interes powoda lub klientów. Nie jest konieczne, aby sprawca czynu pozostawał z przedsiębiorcą, którego interes został naruszony w stosunku konkurencji. Zajęcie przeciwnego stanowiska jest z punktu widzenia art. 3 ust. 1 nieprawidłowe. Podobnie w wyroku z 9 stycznia 2008 roku, II CSK 363/07, Lex nr 432207, Sąd Najwyższy wskazał, że art. 3 ustawy może być samodzielną podstawą uznania jako czynu nieuczciwej konkurencji, i to bez względu na to, czy zachowanie to stwarza możliwość wprowadzenia konsumenta w błąd, m.in. co do pochodzenia towarów. Sprzeczne z dobrymi obyczajami jest wykorzystanie efektów cudzej pracy (pasożytnictwo), a w szczególności wykorzystanie wypracowanej przez konkurenta szczególnej pozycji rynkowej jego oznaczeń odróżniających (tj. ich renomy) – tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 2 stycznia 2007 roku, V CSK 311/06, LEX nr 259779. „Dobrym obyczajem kupieckim jest nie tylko niepodszycanie się pod firmę i renomę konkurencyjnego przedsiębiorstwa, lecz także niewykorzystywanie cudzych osiągnięć w wypromowaniu nowego produktu dla zaistnienia w świadomości konsumentów ze swoim, rodzajowo tożsamym, wyrobem bez ponoszenia w tym celu własnych wysiłków i nakładów finansowych. Taki obyczaj wywodzi się z zakorzenionej w polskim społeczeństwie, i w każdym razie zasługującej na aprobatę, normy moralnej, zgodnie z którą nikt nie powinien czerpać nieuzasadnionych korzyści z cudzej pracy” (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2008 roku, V CSK 109/08, LEX nr 479328). Odnosząc się w pierwszej

kolejności do zarzutu pozwanego, że produkty obu przedsiębiorców nie były wzajemnie konkurencyjne, należy stwierdzić, że w polskim orzecznictwie i doktrynie prawa wskazuje się, że w odniesieniu do czynu nieuczciwej konkurencji w postaci pasożytnictwa nie jest konieczne, by przedsiębiorcy byli bezpośrednimi konkurentami. Początkowo zresztą pasożytnictwo odnoszono do sytuacji, w której przedsiębiorca „pasożytował” na dorobku innego przedsiębiorcy, którego nie był konkurentem, działał na innym rynku (tak: ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz do art. 3, red. prof. dr hab. Janusz Szwaja, Legalis, nb. 148). Aktualnie przyjmuje się, że do popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji nie jest konieczne pozostawanie sprawcy takiego czynu z przedsiębiorcą, którego interes został zagrożony lub naruszony, w stosunku konkurencji, bowiem pojęcie to na gruncie omawianej ustawy ma bowiem znaczenie generalne, tj. określa pozostawanie w pewnym związku, polegającym na wpływie działania (zaniechania) jednego z przedsiębiorców na sytuację ekonomiczną (rynkową) innego (Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz do art. 3, Michał du Vall, Ewa Nowińska, pkt 21). Poszkodowanemu przedsiębiorcy przysługuje ochrona (art. 18 u.z.n.k.), pomimo że nie ma związku (więzi) o konkurencyjnym charakterze pomiędzy nim a sprawcą deliktu nieuczciwej konkurencji (tak: Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz do art. 1 uzn, red. M. Sieradzka, M. Zdyb, Lex, nb. 10). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2004 roku, V CK 550/03, M.Prawn. 2004/14/631 podkreślił, że przedsiębiorca może dopuścić się czynu nieuczciwej konkurencji również wtedy, gdy działa w innej dziedzinie niż konkurent. Należy jednak zwrócić uwagę na to, że strony pozostają w pewnym zakresie w stosunku bezpośredniej konkurencji, gdyż obie oferują klientom produkty tego samego rodzaju: poduszki, pufy, materace. Są to bez wątpienia produkty przeznaczone do użytku domowego. Ma rację powódka twierdząc, że takie produkty jak legowiska dla psów, czy pokrowce do samochodów, co prawda przeznaczone dla zwierząt, również zawierają się w szeroko pojętej kategorii przedmiotów służących „wystrojowi wnętrz” użytkowanych przez człowieka. Zastosowane w nich wzornictwo ma z całą pewnością na celu wywołanie efektu estetycznego, co oczywiste, nie u psa, a u jego właściciela. Pozwany skorzystał z renomy wzorów powódki w celu wypromowania własnych produktów. Wykorzystał rynkową rozpoznawalność wzorów zawierających motywy związane z naturą, która została wypracowana przez powódkę zanim pozwany rozpoczął sprzedaż swoich produktów za pośrednictwem sklepu internetowego (...).pl. Znaczna część produktów pozwanego odtwarza najbardziej znany wzór powódki – wzór słomy. Tkanina z tym wzorem drukowana przez pozwanego i tkanina użyta przez powódkę w bieliźnie pościelowej i dekoracji domu są niemal identyczne:

powódka

pozwany

Bardzo podobne są produkty ze wzorem siana i łąki:

powódka:

pozwany:

Powyższe zestawienie obrazuje znaczne podobieństwo wzorów tkaniny w produktach stron i jest niepodważalnym, że odbiorca widząc towary pozwanego skojarzy je z motywami i produktami powódki. Pasożytnictwo pozwanego przejawia się nie w tym, że wprowadza w

błąd klientów co do pochodzenia towarów. Polega na wykorzystaniu przez pozwanego pozytywnych skojarzeń dotyczących produktów powódki. Pozwany odwołał się do renomy powódki, którą zdobyła projektując i stosując oryginalne wzory słomy, siana oraz łąki. Pozwany skorzystał z renomy wzorów powódki i wykorzystał ich rynkową rozpoznawalność w celu wypromowania własnych produktów. Rozległa działalność pozwanego poprzez sprzedaż internetową i wprowadzanie do obrotu przez pozwanego wzorów tkanin do poduszek, legowisk, pontonów itp. z użyciem wypromowanych wcześniej, oryginalnych i unikatowych wzorów powódki jest celowym i świadomym wykorzystywaniem nakładów pracy powódki oraz renomy jej produktów. Czerpanie przez pozwanego z dorobku wypracowanego przez powódkę jest zachowaniem sprzecznym z dobrymi obyczajami.

Uznanie wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania i składowania produktów inkorporujących motywy złomy, siana i łąki za czyny nieuczciwej konkurencji – pasożytnictwo - art. 3 ust. 1 u.z.n.k. powoduje, że powódka korzysta z roszczenia wskazanego w art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. i słusznie żąda zakazania pozwanemu tych niedozwolonych działań. Uznając roszczenie powódki za usprawiedliwione Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Powódka roszczenie oparła na kilku podstawach prawnych (kumulacja podstaw prawnych), z których Sąd uwzględnił roszczenie oparte na jednej podstawie prawnej, a nie uwzględnił innej podstawy prawnej, dlatego w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. powódka jest stroną wygrywającą. Powódka zastąpiona przez profesjonalnego pełnomocnika nie złożyła do zamknięcia rozprawy wniosku o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, a zatem Sąd nie mógł orzec w tym przedmiocie – wyrażne postanowienie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.: „strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi **na jego żądanie** koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu)”.